

Múlt, jövő, jelen

Pár perc, és nyílik az ajtaja a 24 léghőméteres bioadat őrző cellámnak, ahol ebbe a hülye székbe belekötöztek. Aztán bejönnek a kihallgatásomra rendelt végrehajtó-robotok, E-Gábok, hogy feltárják az emlékeimet, és minden értékelhető gondolati adatot, információt kivonjanak a tudatomból.

Nem tudom, mennyi időm van még az érkezésükig. Bízom benne, hogy az élesztett letöltést blokkoló vírus aktiválódik, amikor az E-Gáb rácsatlakozik a memóriámra. Évek óta foglalkozom adat-átépítéssel. Sok ügyfelem volt már, akik ezt-azt el akartak tüntetni az adatmentett emlékeik közül, mielőtt a tűzfal-programok észlelték volna azokat. Mondjuk úgy, értek a Személyi Memóriaszámlák kozmetikázásához!

Az adat veszélyes. Hozzáférhető, elemezhető. Tapasztalataink, gondolataink elmentett tartalmi törvényi keretek közé vannak szorítva. Elménk pár apró memo-transzmitterrel már születésünk óta fel van csatlakoztatva egy központi rendszerbe, ami ellenőrzi, hogy mindig a megfelelő módon fejlődjön minden egyed a bolygón. Rengeteg előnye van ennek a rendszernek, ami egészségügyi és oktatási kontroll is egyben. A szélsőséges környezeti viszonyaink között a társadalom negatív elhajlásait másként talán nem is lehetne megelőzni! Sajnos, én rosszul túrom a korlátozásokat...

Karjaimat a szék karfájához rögzítették. Bal csuklóm fölött felcsúszott a bio-héj ujja. Nézem a csuklóm feletti anyajegyet, és próbálom kontrollálni a feltörő érzelmeimet. Kislányom örökölte tőlem ezt a testi jegyet, szintén a csuklóján. Elővigyázatosságból az emóció-érzékelőim jelátvitelét meghekkeltem néhány éve, de vigyáznom kell, nehogy eláruljam magam valami ostoba érzelmi kilengés miatt! Sophiáról nem szabad tudomást szerezniük!

A kedvenc emlékemet idézem inkább fel, ami egy június 13-i reggel épült be a memóriámba, három évvel ezelőtt. Környezet-bemérési gyakorlaton vettem részt.

Néhány rezidenst átvezényeltek a bakonyi C 12-es zónából kiegészítő gyakorlatra hozzánk. Köztük egy barna hajú lányt is. Tanumit. Azonnal kiszúrtam magamnak!

Négy raj kapta parancsba, hogy külső területen mérési és hatás-elemzési feladatokat végezzen. (Sokorói bázisunk zóna-igazgatási központként felelt az állandó környezeti helyzet-követés biztosításáért.) Kicsit belenyúltam az algoritmusba, ami az egységek tagjait kijelölte, így Tanumival egy csapatba kerültünk. Felderítési területként az egykori Győr romvárosát kaptuk. A feladat több napos kint-tartózkodás volt, néhány mérőműszer pozícióba helyezésével, mintagyűjtéssel, mérési feladatokkal.

A körülmények ideálisnak tűntek az induláshoz; a végrehajtási parancs gond nélkül zöld utat kapott. Szállító járművünk, az irányítás tartalékos légi-szállító kompja, (egy régebbi típusú Darázs), kitűnő műszaki állapotban volt. Elsőként hagytuk el a D-07-es dokkot. Leszállási pontként a város egykori folyómedreinek találkozása

mögötti épület-komplexum volt kijelölve. Valamikor itt volt a város fürdője. A vastag beton-védmű, ami ezt a komplexumot körülvette, biztonságos védelmet biztosított számunkra minden lehetséges veszély ellen.

Gyorsan ment a tábor-kialakítás, és a műszerek kihelyezése körbe a védmű oldalain. Közben sokat nevettünk, és ugrattuk egymást. Hamar kiderült számomra, hogy ez a lány nem csak szép, de rendkívül intelligens is! Úgy vonzott, mintha valami szupermágnes lett volna! Később sorban kihelyeztük a romok között a többi műszert is. Sokat beszélgettünk munka közben; gyorsan eltelt az a néhány nap. A visszaindulás előtt viszont új parancs érkezett, miszerint még tíz napot a terepen kell maradnunk, mivel a műszerek méréseit valami érthetetlen programhiba eltüntette. Táborunkat is át kellett telepíteni, lehetőleg jól védhető, fedett helyre. Napnyugtára egy üres teret körülvevő épületegyüttes romjai közti, óriási belmagasságú csarnokba települtünk be. A rom valaha templom lehetett, aminek egyik tornya még állt, ugyan a teteje már hiányzott. Az épület előtti területen nyolc, kisebb-nagyobb harang feküdt.

Ezek közül a legnagyobb remek eszközül szolgált jelerősítőnek, az esetleges helyi sugárzású rádiójelek elcsípéséhez.

(Egyes adatbázisok utaltak rá, hogy a romok között társadalmon kívüliek is élhetnek, akik kezdetleges eszközökkel kommunikálnak egymással. Annak lehetőségét, hogy ezek között a romok között tartósan lehetne élni, mi kizártnak tartottuk.)

Feltételezéseinket aztán az éjszaka teljesen felül írta.

Éjfél körül arra riadtam, hogy Tanumi kezét éreztem a vállamon, és a hangját hallottam, ahogy ébreszteni próbált! Mellettünk szakaszosan sípolt a térvédelmi berendezés riasztója.

Összenéztünk.

A frekvencia-kereső gombját bekapcsoltam, és vártunk. Sistergés, zúgás hallatszott. A kereső finomította a frekvenciát, és a zúgás is egyre halkabb lett.

Elmosódott szavakat hallottunk. Vártuk, hogy megismétlődik a beszélgetés. Hihetetlen lassan peregtek a percek. Arra emlékszem, hogy valami fémes dolgot bedobtak mögénk, a törmelékek közé, ami élesen koppant. Aztán sistergést hallottam, és elnehezültek a szemhéjaim; álomba zuhantam.

Amikor magamhoz tértem, egy széken ültem, kezeim hátul összekötve, fejem pedig a homlokomnál valami ruhadarabbal egy oszlophoz volt erősítve, ami a szék mögött állt. Oldalt, az oszlopról két fém érzékelő tartotta a fejemet. Tanumit szólítottam. Suttogva jelezte, hogy rendben van. Csak ketten voltunk valami dohos szagú sötét, szűk helyen, ugyanannak az oszlopnak a két oldalán, egymásnak háttal. Túl kábultan ahhoz, hogy a helyzetről bármit is gondoljunk. Nem tudom, mennyi idő telt el. A fejemet tartó érzékelő memória-egysége felsüvített, és lágy zöld fény lett a sötétben. Pár perccel később bejött valaki, és csak állt mellettünk egy ideig.

Nyugi! Jó buli lesz!

Halkan kuncogott, de nem mondott egyebet. Újra visszahúzott a kábulat. Semmire nem emlékeztem, mikor a bázisunkon felébredtem. Zúgott a fejem, és szomjas

voltam. Tanumit a Darázs karakterében találtam meg: betakarva aludt. Felébresztettem, mert tudni akartam, emlékszik-e valamire, de neki sem maradt semmilyen emlékképe az éjszaka történeteiről. Nem tudtuk, mitévők legyünk. Az esetet jelentenünk kellett volna, de egy hang a lelkünk mélyéről azt súgta, ne tegyük! Elhatároztuk, hogy folytatjuk a kijelölt munkát, mintha semmi sem történt volna. Megkönnyebbülést éreztünk mindketten. Félelmünk feloldódott; megmagyarázhatatlan jókedv lett úrrá rajtunk. Sokat beszélgettünk, és annak ellenére, hogy nem mondtuk el egymásnak addig a mélyebb titkainkat, valahogy tudtunk róluk! Szenvedélyes érzelmek törtek fel bennünk, amiket nem tudtunk sokáig kordában tartani. Egy kósza pillanatban megfogtam Tanumi kezét, és mélyen a szemébe néztem. Olyan lángot láttam lobogni ott, ami hihetetlen erővel húzott magához, és én ennek az erőnek nem bírtam többé ellenállni! Magamhoz húztam, és megcsókoltam! Sokáig csókolóztunk, nem bírtuk elengedni egymást. Akkor, ott, a kiszáradt folyó partján, az egykori sziget csúcsával szemközt, örökre megváltozott az életünk!

A küldetés letelt, és mi visszatértünk a Bázisra.

Tanumi kérte a végleges áthelyezését, és velem maradt. Idővel, ahogy megismertük egymást technikai tudását a gyakorlatban is, egyre komolyabb ötletek merültek fel a beszélgetéseinkben, de mindig beleütköztünk a társadalmi korlátokba, melyek a megvalósítást akadályozták. Eldöntöttük, hogy meglépünk ebből a világból, és keresünk magunknak valami sokkal élhetőbbet! Belefogtunk, hogy időgépet építsünk!

Szerencsénkre a győri területen folyamatos méréseket rendeltek el, amire azonnal jelentkezünk, állandó személyzetnek! Az időgépet nem tarthattuk magunknál, így azt a városromok között kezdtük építeni, és ott is rejtettük el. Találtunk egy fantasztikus föld alatti, boltíves építményt, amit téglákból építettek, valaha! Tökéletesnek tűnt arra, hogy bázisként használjuk a saját kis tervünk megvalósítására! Mindig újabb, és újabb föld alatti szakaszait tártuk fel! Kezdet számunkra olyanná válni, mint egy labirintus!

Meglepően gyorsan haladtunk!

Rengeteg elméleti anyag állt rendelkezésre az elérhető adat-tárolókon, amiket csak tovább kellett gondolni. Ha elakadtunk, mindig történt valami, ami átlendített bennünket a problémákon!

Az első utazásunk teljesen véletlenül történt: figyelmetlenül rövidre zártam egy áramkört, és az általunk épített ötven kilós szerkezet aktivizálódott! Egy villanást érzékeltek, és óriási légnyomás-változást, ami átlökött bennünket egy másik idősíkra! Az ugrással 2047-ig zuhantunk. Kis híján balul sült el! Győr abban az időben tele volt menekültekkel, akik embertelen körülmények között éltek. Azonnal körénk gyűltek, ahogy kiléptünk az utcára. Az utolsó pillanatban záródott be mögöttünk az idő kapuja, mielőtt ránk támadtak volna! A visszahúzó mechanizmus szerencsénkre saját magát aktivizálta! Később sokat dolgoztunk azon, hogy ezt a mechanizmust képesek legyünk irányítani.

Sikerült!

Minden szabad időnket ennek a munkának szenteltük. Négyyszer nyitottunk alagutat a múltba, négyszer kellett visszajönnünk onnan, eredménytelenül. Az ötödik, utolsó utazással elértük 2019-et! Olyan világot találtunk ott, amit első látásra fel sem tudtunk fogni! A romok megelevenedtek! 2019-ben napokig csak sétáltunk az emberek között, csodáltuk az épületeket, és azokat a fantasztikus ízeket, amiket addig elképzelni sem tudtunk, soha! Először tartottunk a hatalmas tömegetől, aztán kerestünk egy hozzáférhető adatbázist a környéken, ahonnan tájékozódni tudtunk az aktuális körülményekről. Béke, jólét és nyugalom. Soha nem láttunk, vagy tapasztaltunk még ehhez foghatót! Az adatbázisaink leírásaiban sem! Döbbenetes élmény volt számunkra ott lenni!

Sajnos, az időkapu a túloldalon hagyott szerkezet akkumulátorának lemerülése miatt kezdett gyengülni, emiatt vissza kellett térnünk a saját időnkbe. Pár hét múlva visszarendeltek bennünket a bázisra, idegen berepülések észlelése miatt.

Egyetlen módja volt csak, hogy tartósan, vagy végleg ott maradjunk egy előző idősíkon: olyan szerkezetet kellett építeni, amit magunkkal tudunk vinni, és mindig magunknál is tudunk tartani. Ami úgy tudna működni, mint az ajtókon a kilincs: mindig az idősík aktuális oldalán lehet aktivizálni, a kapu stabilitásának megtartása mellett! Gőzerővel nekiláttunk a terveknek. Volt egy másik lehetőség is, amivel nem akartunk számolni, mert az csak egyikünk számára tette volna lehetővé az utazást, míg a másik az idősík innenső végén folyamatosan

működteti a szerkezetet. Az utóbbi nem jöhetett számításba!

Nehéz hónapok következtek; harci készültségbe helyezték az egész bázist! Romlottak a kint mért sugárzási adatok, az idegen berepülések mögötti szándékot pedig nem sikerült felderíteni! Teljes volt a hírzárlat, és azonnali parancsokra vártunk, folyamatos készültségben. Nem volt lehetőségünk megépíteni az új szerkezetet.

Akkor, abban a helyzetben történt, hogy Tanumi félrevont, megfogta a kezemet, és ijedt tekintetével rám nézett. A kezei izzadtak voltak.

Toma! Kisbabát várok!

Nem hittem a fülemnek! Ez a hír nem jutott el a tudatomig! Hisz a terhesség-megelőzést tökélyre fejlesztették; csak nagyon ritkán volt rá precedens, hogy valaki engedélyek nélkül, a szaporító-programon kívül teherbe essen! Az önhatalmú terhesség súlyos vétségnek számított. Az észlelést követő hetedik naptól, ha önkéntes abortuszra addig nem került sor, azonnali abortizálás volt minden esetben a következménye, és Társadalmi Érték-pont felezés! Az egészségügyi programok azonnal kiszúrták a hormonális változást, és továbbították az adatokat a megfelelő vezérlők felé.

Talán tíz percünk maradt dönteni.

Nem vihettünk magunkkal semmit. Azonnal indulni kellett, remélve, hogy a kialakult helyzet miatt az adatok kiértékelését még nem rögzítették. A D 07-es dokkhoz indultunk. Minden nagyon gyorsan történt. Elkötöttünk egy Darazsat, és talaj közelben maradva, maximális sebességgel közeledtünk Gyórhöz. Két perc sem telt el: a

Darazsat már be is fogta az elhárító üteg célzó rendszere! Kamuztam a kommunikátorban, és valahogy kihúztuk Győrig. Durván értünk földet. A komp biztonsági rendszere tökéletesen működött, megúsztuk a becsapódást!

Kikecmeregtünk a Darázsból, és teljes erőnkből a rejtett bázishoz rohantunk. Az akkumulátort szerencsére feltöltve hagytuk ott! Pár perc alatt aktivizáltuk az időkaput, és a következő pillanatban átléptünk 2019-be! Gyönyörű hónapok következtek, ahogy a babánk fejlődött Tanumi pocakjában! Hatszor kellett visszatérnem 2071-be, akkumulátort tölteni. Időközben kitaláltunk egy gyors módszert az akkumulátor működés közbeni cseréjére. 44 másodpercre volt szükségem, hogy ezt a műveletet végrehajtsam, de ezek a saját időnkben sajnos összeadódtak. Tudtam, hogy a következő visszatéréskor meg kell semmisítenem a szerkezetet, mielőtt az utánunk küldött egységek a rejtekhelyünkre érnek! Ha a kezükbe került volna a berendezésünk, annak beláthatatlan következményei lettek volna. Nem akartam, hogy a technikát megszerezzék, és használni tudják!

Még láttam megszületni Sophiát. Még a kezemben tarthattam. Még gyönyörködhettem benne! És láttam a csuklóján azt az apró kis anyajegyvet, ami az enyémen is ugyanott van.

Most is azt nézem, és remélem, sikeres volt, amit tettem! Gondolataimból az ajtón belépő E-Gábok surrogása riaszt csak fel. Kezdődik.

Toma Tarbin. Ön 49 irányelvet szegett meg. Emiatt pontértékeinek a száma a mai napon nullázva lett. Önt töröljük a rendszerből.

A Törlési protokoll alapján a megsemmisítést megkezdjük.

Tájékoztatásul közöljük, hogy az ön tevékenységét, Tanumi Landra működésével együtt immár három éve figyeltük. Adataikat rögzítettük, tevékenység-fájljait letöltöttük. Tanumi Landra életjeleit az ön elfogását követően még 67 percig észleltük, és elemeztük. Azóta negatív. A rendszerből ő szintén törölve lett. Minden adatbázisból eltávolítottuk.

A protokoll alapján ön most teljes adatfájl-könyvtár letöltésen fog átesni.

Az adatátvitel felgyorsítása érdekében érzéstelenítést adunk.

Újra nyílt az ajtó. Fehér ruhás ápolónő érkezett a terembe, arcán légzésvédővel. Eszköz-kocsit tolt maga előtt, a szükséges felszereléssel, és az érzéstelenítő koktéllal. Nem éreztem semmit. Nem féltém, nem ziláltam.

Tanumi, és a kis Sophia arca volt, amire még utoljára gondolni akartam.

Az ápolónő hozzám lépett, elszorította a karomat egy gumikötéllal, és vénát keresett az ujjával. A karjára néztem. A bal karjára, amivel a gumikötelet fogta. A fehér színű héj kissé felcsúszott, ahogy a kötelet megigazította. Egy szív alakú anyajegyvet láttam ott! Ahogy a szemébe néztem, mosolygott rám!

Nyugi! Jó buli lesz!

Kacsintott, aztán éles fény villant, és hatalmas erő szippantott magával, ami székestül tépett ki a tér-időből!

Naplóbejegyzés:

Ikt. sz.: 2071. 06. 15. T/22.

Toma Tarbin 201220400701.

Törlés: végrehajtva.

Megsemmisítés: Megtörtént.

(Önmegsemmisülés)

További intézkedés okafogyott.

Vizsgálat lezárva.